Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

[Текст, поправен с определение от 15 октомври 2019 г.]

5 септември 2019 година*

„Обжалване — Иск за обезщетение — Член 340, втора алинея ДФЕС — Прекомерна продължителност на производството по дело пред Общия съд на Европейския съюз — Поправяне на вредата, която жалбоподателят твърди, че е претърпял — Неприлагане на понятието „едно-единствено предприятие — Имуществени вреди — Разноски за банкова гаранция — Причинно-следствена връзка — Пропуснати ползи — Неимуществени вреди — Отговорност на Европейския съюз за вреди, причинени от нарушения на правото на Съюза, произтичащи от решение на Общия съд — Неангажиране на отговорността“

По съединени дела C-447/17 P и C-479/17 P

с предмет две жалби на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадени съответно на 25 юли 2017 г. и на 8 август 2017 г.,

Европейски съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, за който се явяват първоначално J. Inghelram и K. Sawyer, впоследствие, J. Inghelram, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Guardian Europe Sàrl, установено в Бертранж (Люксембург), за което се явяват C. O'Daly, solicitor, и F. Louis, адвокат,

ищец в първоинстанционното производство,

Европейски съюз представляван от Европейската комисия, за която се явяват N. Khan, A. Dawes и C. Urraca Caviedes, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство (C-447/17 P),

и

Guardian Europe Sàrl, установено Бертранж, за което се явяват C. O'Daly, solicitor, и F. Louis, адвокат,

жалбоподател,

* Език на производството: английски.

като другите страни в производството са:

Европейски съюз, представляван от Съда на Европейски съюз, за който се явяват първоначално J. Inghelram и K. Sawyer, впоследствие, J. Inghelram, в качеството на представители,

Европейски съюз, представляван от Европейската комисия, за която се явяват N. Khan, A. Dawes и C. Urraca Caviedes, в качеството на представители,

ответници в първоинстанционното производство (C-479/17 P),

СЪДЪТ (първи състав),

[Съгласно поправката с определение от 15 октомври 2019 г.] състоящ се от: R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председателка на Съда, изпълняваща функцията на председател на първи състав на Съда, J.-C. Bonichot и E. Regan, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 май 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбите си съответно Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз (C-447/17 P), от една страна, и от друга страна, Guardian Europe Sàrl (C-479/17 P) искат частична отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 7 юни 2017 г., Guardian Europe/Европейски съюз (T-673/15, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2017:377), с което този съд, от една страна, осъжда Европейския съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, да заплати обезщетение в размер на 654 523,43 eur на Guardian Europe за претърпените от това дружество имуществени вреди поради нарушаването на разумния срок за постановяване на решение по делото, приключило с решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) (наричано по-нататък „дело T-82/08“), и от друга страна, отхвърля иска в останалата част.

Правна уредба

Статут на Съда на Европейския съюз

2 Член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз предвижда:

„Окончателните решения на Общия съд и решенията, с които частично се разрешава спор по същество или се разрешава процесуален въпрос по възражение за липса на компетентност или за недопустимост, подлежат на обжалване пред Съда в срок от два месеца от съобщаване на решението.

Жалбата може да бъде подадена от всяка страна, чиито искания са изцяло или частично отхвърлени […]“.

Процедурен правилник на Съда

3 Съгласно член 174 от Процедурния правилник на Съда „[и]сканията в писмения отговор са уважаване или отхвърляне, изцяло или частично, на жалбата“.

4 Член 176 от този правилник има следното съдържание:

„1. Страните, посочени в член 172 от настоящия правилник, могат да представят насрещна жалба в същия срок като предвидения за представянето на писмен отговор.

2. Насрещната жалба се подава като отделен документ, различен от писмения отговор“.

5 Член 178 от посочения правилник гласи:

„1. Исканията в насрещната жалба са за отмяна, изцяло или частично, на съдебния акт на Общия съд.

2. Те могат да са и за отмяна на изрично или подразбиращо се решение, което се отнася до допустимостта на иска или жалбата пред Общия съд.

[…]“.

Обстоятелства, предхождащи спора

6 На 12 февруари 2008 г. Guardian Industries Corp и Guardian Europe подават жалба срещу Решение C(2007) 5791 окончателен на Комисията от 28 ноември 2007 година относно производство по член [101 ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39165 — Плоско стъкло (наричано по-нататък „спорното решение“). В жалбата тези дружества по същество искат Общият съд да отмени това решение в частта, която се отнася до тях, и да намали размера на наложената им с това решение глоба.

7 С решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) Общият съд отхвърля жалбата.

8 На 10 декември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe подават жалба срещу решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494).

9 С решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) Съдът, първо, отменя решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) в частта, в която се отхвърля основанието, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация при изчисляването на размера на глобата, наложена солидарно на Guardian Industries и на Guardian Europe и в която те са осъдени да понесат съдебните разноски. Второ, Съдът отменя член 2 от спорното решение в частта, в която се налага глоба в размер на 148 000 000 EUR солидарно на Guardian Industries и на Guardian Europe. Трето, Съдът налага глоба в размер на 103 600 000 EUR солидарно на Guardian Industries и на Guardian Europe за нарушението, установено в член 1 от спорното решение. Четвърто, Съдът отхвърля жалбата в останалата част. Пето, Съдът разпределя съдебните разноски.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

10 На 19 ноември 2015 г. Guardian Europe подава в секретариата на Общия съд искова молба на основание член 268 ДФЕС и член 340, втора алинея ДФЕС срещу Европейския съюз, представляван от Европейската комисия и от Съда на Европейския съюз, за поправяне на вредите, които това дружество смята, че е претърпяло, от една страна, поради прекомерната продължителност на производството пред Общия съд по дело T-82/08 и от друга страна, поради допуснатото в спорното решение и в решение на Общия съд от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) нарушение на принципа на равно третиране.

11 С обжалваното съдебно решение Общият съд постановява:

„1) Осъжда Европейския съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, да заплати на Guardian Europe [...] обезщетение в размер на 654 523,43 EUR за претърпяната от това дружество имуществена вреда поради нарушението на разумния срок за произнасяне по делото, приключило с решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия [T-82/08]. От 27 юли 2010 г. до обявяването на настоящото решение това обезщетение се преизчислява с компенсаторни лихви в размер на годишния процент на инфлацията, установен за съответния период от Евростат (Статистическа служба на Европейския съюз) в държавата членка, в която това дружество е установено.

2) Обезщетението, посочено в точка 1) по-горе, се увеличава с мораторни лихви, считано от обявяването на настоящото решение до окончателното изплащане, в размер на лихвения процент, определен от Европейската централна банка (ЕЦБ) за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с два процентни пункта.

3) Отхвърля иска в останалата му част.

4) Guardian Europe понася съдебните разноски, направени от Съюза, представляван от Европейската комисия.

5) Guardian Europe, от една страна, и Съюзът, представляван от Съда на Европейския съюз, от друга страна, понасят направените от тях съдебни разноски“.

Искания на страните

12 С жалбата си по дело C-447/17 P Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, иска от Съда:

– да отмени точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение,

– да отхвърли като неоснователен предявения от Guardian Europe иск пред първата инстанция за заплащане на сумата 936 000 EUR във връзка с разноските за банкова гаранция като обезщетение за вредите, които то твърди, че е претърпяло поради нарушение на задължението за произнасяне в разумен срок по дело T-82/08; или, и при условията на евентуалност, да намали това обезщетение до размер от 299 251,64 EUR заедно с компенсаторни лихви, изчислени с оглед на падежа на всяка от включените в нея суми,

– да осъди Guardian Europe да заплати съдебните разноски.

13 Guardian Europe иска от Съда:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

14 Европейският съюз, представляван от Комисията, иска от Съда:

– да уважи всички искания в жалбата,

– да осъди Guardian Europe да заплати съдебните разноски.

15 С жалбата си по дело C-479/17 P Guardian Europe иска от Съда:

– да отмени точка 3 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, в която е отхвърлена частично претенцията на Guardian Europe за обезщетение на основание член 268 ДФЕС и член 340, втора алинея ДФЕС,

– да осъди Европейския съюз представляван от Съда на Европейския съюз, да поправи вредите, които е претърпяло в резултат на нарушението от страна на Общия съд на изискванията, свързани със спазването на разумния срок за произнасяне, като му заплати посочените по-долу суми заедно с компенсаторна лихва, считано от 27 юли 2010 г. до датата на постановяване на решението по настоящото дело, в размер на годишната инфлация, определена за съответния период от Евростат в държавата членка, в която е установено Guardian Europe, от една страна, и от друга страна, лихва за забава, считано от датата на решението по жалбата, предмет на настоящото производство, в размер, определен от ЕЦБ за основните ѝ операции по рефинансиране, увеличен с два процентни пункта:

  – 1 388 000 EUR за алтернативни разходи или за пропуснати ползи,

  – 143 675,78 EUR за разходи за банкова гаранция,

  – сума за неимуществените вреди, определена като подходящ процент от глобата, наложена на Guardian Europe със спорното решение.

– да осъди Европейския съюз, представляван от Комисията и от Съда на Европейския съюз, да поправи вредите, които е претърпяло поради нарушението от страна на Комисията и на Общия съд на принципа на равно третиране, като му заплати посочените по-долу суми, ведно с, от една страна, компенсаторна лихва, считано от 19 ноември 2010 г. до датата на решението по жалбата, предмет на настоящото производство, в размер на годишния процент на инфлацията за съответни период, установен от Евростат в държавата членка, в която е установено Guardian Europe, и от друга страна, мораторна лихва, считано от датата на решението по жалбата, предмет на настоящото производство, в размера, определен от ЕЦБ за основните ѝ операции по рефинансиране, увеличен с два процентни пункта,

  – 7 712 000 EUR за алтернативни разходи или пропуснати ползи,

  – сума за неимуществените вреди, определена като подходящ процент от глобата, наложена на Guardian Europe със спорното решение,

– при условията на евентуалност — да върне делото на Общия съд за ново разглеждане,

– да осъди Европейския съюз, представляван от Комисията и от Съда но Европейския съюз, да заплати съдебните разноски.

16 Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, иска от Съда:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди Guardian Europe да заплати съдебните разноски.

17 Европейския съюз, представляван от Комисията, иска от Съда:

– да отхвърли жалбата, доколкото тя е насочена срещу Комисията,

– да осъди Guardian Europe да понесе собствените си съдебни разноски и тези на Европейския съюз, представляван от Комисията.

18 С насрещната си жалба по дело C-479/17 P Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, иска от Съда:

– да отмени решението, с което се отхвърля възражението за недопустимост на претенцията за обезщетение за пропуснати ползи,

– да обяви за недопустимо искането на Guardian Europe за обезщетение за пропуснати ползи,

– да осъди Guardian Europe да заплати съдебните разноски.

19 Guardian Europe иска от Съда:

– да отхвърли насрещната жалба,

– да осъди Европейския съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, да заплати съдебните разноски.

20 С решение от 3 юни 2019 г. на заместник-председателката на Съда, изпълняваща функциите на председател на първи състав, дело C-447/17 P и дело C-479/17 P са съединени за целите на съдебното решение.

По жалбата по дело C-447/17 P

21 В жалбата си по дело C-447/17 P Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, повдига четири основания. С писмо от 7 януари 2019 т. той прави отказ от първото, третото и четвъртото основание, повдигнати в подкрепа на жалбата.

Доводи на страните

22 В подкрепа на второто, а след частичния отказ единственото, основание на жалбата Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, жалбоподател по дело C-447/17 P, твърди, че Общият съд допуска грешка при прилагане на правото при тълкуването на понятието „причинно-следствена връзка“, като приема в точка 161 от обжалваното съдебно решение, че е налице достатъчно пряка причинно-следствена връзка между нарушаването на разумния срок за постановяване на решение по дело T-82/08 и щетите, претърпени от Guardian Europe поради плащането на разноски за банкова гаранция през времето, съответстващо на превишаването на този срок.

23 По-конкретно жалбоподателят по дело C-447/17 P счита, че Общият съд се основава на грешната предпоставка, че решението за учредяване на банкова гаранция се взема само в един момент във времето, а именно момента на „първоначалния избор“ за учредяване на тази гаранция. След като задължението за заплащане на глобата съществува по време на цялото производството пред институциите на Съюза, Guardian Europe е имало възможността да плати глобата и по този начин да изпълни наложеното му във връзка с това задължение. Тъй като е имал възможността да плати глобата във всеки момент, собственият му избор да замени това плащане с банкова гаранция, бил траен избор, продължил през цялото производство. Следователно основната причина за плащането на разноски по банкова гаранция се състояла в неговия собствен избор да не плати пълния размер на глобата и да замени това плащане с банкова гаранция, а не в нарушението на разумния срок за произнасяне.

24 Освен това фактите по настоящото дело потвърждавали посоченото тълкуване. Наистина, както следвало от точка 156 от обжалваното съдебно решение, Guardian Europe е анулирало банковата гаранция на 2 август 2013 г., на дата, която не е свързана по никакъв начин с висящото пред юрисдикциите на Съюза производство, а именно десет месеца след постановяване на решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) и шестнадесет месеца преди постановяване на решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363).

25 Европейският съюз, представляван от Комисията се присъединява към доводите, изложени от жалбоподателя по дело C-447/17 P.

26 Guardian Europe, ответник по жалбата по дело C-447/17 P, изтъква, че закъснението на Общия съд в случая е единствената причина в основата на допълнителните разходи за банкова гаранция, които това дружество е трябвало да направи, след като то няма никаква вина за това. В този контекст Guardian Europe подчертава, че то не е нарушило никаква правна норма, когато е решило да учреди банкова гаранция на Комисията, а това решение, напротив, е напълно законосъобразно. Поради това, ако Съдът възприеме, че законосъобразното решение за учредяване на банкова гаранция ангажира „отговорността“ на Guardian Europe, жалбата за нарушаване на правата, защитени от член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), би била напълно лишена от ефективност, когато предприятие реши да покрие част от глобата си с гаранция.

27 Guardian Europe отбелязва, че има разлика между, от една страна, разходите за банкова гаранция, направени през време на разумния срок за постановяване на решение, които в приложение на съдебната практика, изведена по-конкретно от решение от 21 април 2005 г., Holcim (Deutschland)/Комисия (T-28/03, EU:T:2005:139) и от определение от 12 декември 2007 г., Atlantic Container Line и др./Комисия (T-113/04, непубликувано, EU:T:2007:377), не подлежат на възстановяване, и от друга страна, разходите за банкова гаранция, направени след този срок.

28 Във връзка с това, като се основава на член 62 от решение от 21 април 2005 г., Holcim (Deutschland)/Комисия (T-28/03, EU:T:2005:139), Guardian Europe подчертава, че една от главните причини, поради която юрисдикциите на Европейския съюз са постановили, че разходите за банкова гаранция не подлежат на възстановяване, когато решение на Комисията за налагане на глоба е отменено, е фактът, че вече направените разходи за банковата гаранция би трябвало да бъдат платени на банките независимо от крайния резултат от жалбата за отмяна. Не било ясно обаче дали тези логически доводи са приложими по настоящото дело, тъй като Guardian Europe не би трябвало да плаща допълнителните разходи за банкова гаранция, ако Общият съд беше постановил решение по жалбата му в разумен срок.

29 Guardian Europe приканва Съда да отхвърли доводите, изложени от жалбоподателя по дело C-447/17 P относно квалифицирането на решението за учредяване на банкова гаранция като траен избор, и да потвърди направения от Общия съд в точка 160 от обжалваното съдебно решение анализ.

30 Guardian Europe добавя, че в правото на държавите членки причинно-следствената връзка се прекъсва само ако пострадалият има виновно поведение. В случая обаче поведението на това дружество не може да се счита за виновно, като се има предвид, че то активно се е опитвало да ускори производството пред Общия съд и няколко пъти се е свързвало със секретариата, за да се осведоми за хода на производството.

31 Затова Guardian Europe иска това основание да се отхвърли.

Съображения на Съда

32 Следва да се припомни, че както Съдът вече е подчертавал, свързаното с причинно-следствената връзка условие, предвидено в член 340, втора алинея ДФЕС, се отнася до наличието на достатъчно пряка връзка на причина и следствие между поведението на институциите на Съюза и вредата, връзка, за която жалбоподателят трябва да представи доказателства, така че поведението, за което ги упреква, трябва да бъде основната причина за настъпването на вредата (решение от 13 декември 2018 г., Европейски съюз/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, т. 52 и цитираната съдебна практика).

33 Ето защо следва да се провери дали нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 е основната причина за настъпването на вредата, произтичаща от плащането на разноските по банковата гаранция през периода след надхвърляне на посочения срок, за да се установи, че е налице пряка причинно-следствена връзка между поведението, за което е упрекван Европейският съюз, представляван от Съда Европейския съюз, и настъпването на твърдяната вреда.

34 В това отношение следва да се отбележи, че в производство по иск за обезщетение, предявен срещу Комисията по-конкретно за възстановяване на разноски по гаранция, направени от жалбоподателите, за да се спре изпълнението на решенията за разглеждано по съответното дело връщане на суми, които решения впоследствие са оттеглени, Съдът е приел, че когато в решение, налагащо заплащането на глоба, е предвидена възможност за учредяване на гаранция, предназначена да обезпечи посоченото плащане и лихвата за забава, докато се изчаква изходът от производството по обжалване на това решение, вредата, изразяваща се в разходите във връзка с гаранцията, произтича не от това решение, а от собствения избор на заинтересованото лице да учреди гаранция, а не да изпълни незабавно задължението за връщане. При тези обстоятелства Съдът приема, че няма никаква пряка причинно-следствена връзка между поведението, за което е упреквана Комисията, и твърдяната вреда (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2013 г., Inalca и Cremonini/Комисия, C-460/09 P, EU:C:2013:111, т. 118 и 120).

35 В точка 160 от обжалваното съдебно решение Общият съд обаче приема, че връзката между надхвърлянето на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 и заплащането на разноски по банковата гаранция през периода след това надхвърляне не може да е била прекъсната от първоначалното решение на Guardian Europe да не заплати незабавно част от глобата, наложена със спорното решение, и да учреди банкова гаранция.

36 По-конкретно, както е видно от точка 160 от обжалваното съдебно решение, двете обстоятелства, на които се е основал Общият съд, за да стигне до извода, посочен в предходната точка от настоящото решение, са, от една страна, че към момента, в който Guardian Europe подава жалбата си по дело T-82/08, и в момента, в който учредява банкова

гаранция, нарушението на разумния срок за произнасяне е било непредвидимо и това дружество е можело основателно да очаква тази жалба да бъде разгледана в разумен срок и от друга страна, че надхвърлянето на разумния срок за произнасяне настъпва след първоначалното решение на Guardian Europe да учреди посочената гаранция.

37 Тези две обстоятелства обаче не могат да бъдат релевантни, за да се приеме, че причинно-следствената връзка между нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 и вредата, претърпяна от Guardian Europe поради плащането на разноските по банковата гаранция през периода след надхвърляне на посочения срок, не може да е била прекъсната от решението на това предприятие да учреди посочената гаранция (вж. решение от 13 декември 2018 г., Европейски съюз/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, т. 57).

38 Всъщност това щеше да е така само ако запазването на банковата гаранция беше задължително, така че предприятието, което е подало жалба срещу решение на Комисията за налагане на глоба и е избрало да учреди банкова гаранция, за да не изпълни незабавно това решение, да не е имало право преди датата на постановяване на решението по тази жалба да плати посочената глоба и да прекрати действието на учредената от него банкова гаранция (решение от 13 декември 2018 г., Европейски съюз/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, т. 58 и цитираната съдебна практика).

39 Както Съдът вече е приел, както учредяването на банкова гаранция, така и запазването ѝ зависи от свободната преценка на съответното предприятие с оглед на финансовите му интереси. Всъщност нито една разпоредба от правото на Съюза не възпрепятства това предприятие във всеки един момент да прекрати действието на учредената от него банкова гаранция и да плати наложената глоба, когато предвид промяната в обстоятелствата в сравнение със съществуващите към датата на учредяване на тази гаранция посоченото предприятие сметне, че тази възможност е по-благоприятна за него. Такъв би могъл да бъде по-специално случаят, когато в хода на производството пред Общия съд въпросното предприятие счете, че съдебното решение ще бъде постановено на по-късна от първоначално предвижданата от него дата и че вследствие на това стойността на банковата гаранция ще бъде по-висока от първоначално предвижданата от него при учредяването на тази гаранция (решение от 13 декември 2018 г., Европейски съюз/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, т. 59 и цитираната съдебна практика).

40 В случая, като се вземе предвид фактът, че от една страна, на 12 февруари 2010 г., а именно две години след подаване на жалбата по дело T-82/08, устната фаза на производството по това дело дори не е започнала, както се установява от направените от Общия съд констатации в точка 133 от обжалваното съдебно решение, и че от друга страна, срокът, който самото Guardian Europe в исковата си молба до първата инстанция счита за нормален срок за разглеждането на дело като дело T-82/08, е точно две години, налага се изводът, че най-късно на 12 февруари 2010 г. Guardian Europe не е могло да не знае, че продължителността на производството по това дело ще надхвърли много първоначално предвидената от него и че то е могло да преразгледа доколко е уместно да запази банковата гаранция с оглед на допълнителните разходи, които запазването на тази гаранция би могло да наложи.

41 При тези обстоятелства нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 не може да бъде основната причина за вредата, претърпяната от Guardian Europe поради плащането на разноските по банковата гаранция през периода след надхвърляне на този срок. Наистина тази вреда е следствие от собствения избор на Guardian Europe да запази банковата гаранция през време на цялото производство по това дело въпреки произтичащите от това финансови последици (вж. решение от 13 декември 2018 г., Европейски съюз/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, т. 61).

42 От изложените по-горе съображения следва, че като е приел, че е налице достатъчно пряка причинно-следствена връзка между нарушението на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08 и понесената от Guardian Europe загуба поради плащането на разноските по банковата гаранция през периода след надхвърляне на този срок, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при тълкуването на понятието „причинно-следствена връзка“.

43 Поради това, тъй като следва да се приеме, че това основание е обосновано, жалбата по дело C-447/17 P следва да се уважи и да бъде отменена точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.

По насрещната жалба по дело C-479/17 P

Доводи на страните

44 С единственото основание, повдигнато в подкрепа на насрещната му жалба по дело C-479/17 P, която е уместно да се разгледа преди главната жалба по това дело, Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, жалбоподател по насрещната жалба, поддържа, че като отхвърля в точка 65 от обжалваното съдебно решение възражението за недопустимост, основано на факта, че обезщетяването на пропуснатите ползи, на които се позовава Guardian Europe, ще заличи правните последици на окончателно решение, а именно конкретно на решение на Комисията от 23 декември 2014 г. (наричано по-нататък „решението от декември 2014 г.“), Общият съд допуска грешка при прилагане на правото.

45 Жалбоподателят по насрещната жалба по дело C-479/17 P, изхождайки от факта, че с лихвите, които Комисията е изплатила на Guardian Europe в съответствие с решението от декември 2014 г., се цели поправянето на щетите, които това дружество е претърпяло поради лишаването от възможността да се ползва от сумата на недължимо платената глоба, поддържа, че с искането за обезщетение за пропуснати ползи, предявено от Guardian Europe, в крайна сметка се цели да се получи поправяне на тази вреда при много по-висока ставка от използваната от Комисията в посоченото решение.

46 За да може обаче да претендира за по-висока доходност върху сумата, с която не е могло да разполага поради недължимото заплащане на наложената глоба, Guardian Europe е трябвало да подаде жалба за отмяна на споменатото решение. Затова, обратно на констатацията в точка 64 от обжалваното съдебно решение, това искане за обезщетение има същия предмет и същия ефект като искане за отмяна на решението от декември 2014 г.

47 При тези обстоятелства Общият съд е трябвало да приложи принципа, по силата на който окончателно решение не може да бъде оспорвано чрез иск за обезщетение с един и същ предмет и един и същ ефект като тези, които би имала жалба за отмяна, който се извеждал от практиката на Съда, по-специално от решения от 15 декември 1966 г., Schreckenberg/Комисия (59/65, EU:C:1966:60) и от 14 февруари 1989 г., Bossi/Комисия (346/87, EU:C:1989:59, т. 31—35) и от определение от 4 октомври 2010 г., Иванов/Комисия (C-532/09 P, непубликувано, EU:C:2010:577, т. 23—25), и при това положение да отхвърли като недопустимо искането на Guardian Europe за поправяне на вреди от твърдени пропуснати ползи.

48 Guardian Europe оспорва доводите на жалбоподателя по насрещната жалба по дело C-479/17 P.

Съображения на Съда

49 Важно е да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика искът за обезщетение по член 340, втора алинея ДФЕС е въведен като самостоятелен способ с конкретна функция в рамките на системата на способите за защита и е подчинен на условия за упражняване, създадени с оглед на специфичния му предмет, така че обявяването на недопустимостта на искането за отмяна не води автоматично до недопустимост на искането за обезщетение (определение от 21 юни 1993 г., Van Parijs и др./Съвет и Комисия, C-257/93, EU:C:1993:249, т. 14 и цитираната съдебна практика).

50 При все това, макар страна да може да се защити, като предяви иск за обезщетение, без при това никоя разпоредба да не я принуждава да иска отмяната на увреждащия я незаконосъобразен акт, тя все пак не може по посочения начин да заобиколи недопустимостта на искане, което се отнася до същата незаконосъобразност и цели същите имуществени резултати (определение на председателя на Съда от 26 октомври 1995 г., Pevasa и Inpesca/Комисия, C-199/94 P и C-200/94 P, EU:C:1995:360, т. 27 и цитираната съдебна практика).

51 Следователно искът за обезщетение трябва да се обяви за недопустим, когато в действителност цели отмяната на влязло в сила индивидуално решение, и ако бъде уважен, би довел до обезсилване на правните последици на това решение. Случаят е такъв, когато с иска за обезщетение ищецът цели да постигне същия резултат като този, който би получил при уважаване на жалба за отмяна, която е пропуснал да подаде своевременно (вж. в този смисъл определение от 4 октомври 2010 г., Иванов/Комисия, C-532/09 P, непубликувано, EU:C:2010:577, т. 23 и 24 и цитираната съдебна практика).

52 Следва да се провери дали, както твърди жалбоподателят по насрещната жалба по дело C-479/17 P, целта на предявеното от Guardian Europe искане за обезщетение на основание член 340, втора алинея ДФЕС, за обезщетение за вредата, състояща се в твърдяната пропусната полза, е да получи резултат, идентичен на този на жалба за отмяна, подадена срещу решението от декември 2014 г.

53 Както се установява от точка 24 от обжалваното съдебно решение, с иска си за обезщетение Guardian Europe претендира именно поправяне на вредите, които твърди, че е претърпяло, от една страна, поради продължителността на производството по дело T-82/08 и от друга страна, поради нарушаването на принципа на равно третиране, допуснато в спорното решение и в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), изразяващи се в пропуснати ползи във връзка с разликата между, от една страна, възстановените от Комисията лихви върху частта от размера на глобата, която в крайна сметка в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) Съдът приема, че е недължима, и от друга страна, доходите, които то би могло да реализира, ако вместо да плаща на Комисията сумата, за която в крайна сметка Съдът постановява, че е недължима, жалбоподателят беше я инвестирал в своите дейности.

54 От друга страна, както се установява от точки 54 и 55 от обжалваното съдебно решение, с решението си от декември 2014 г. Комисията е върнала частта от глобата, за която в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) Съдът е присъдил, че е недължима, и е платила лихви върху тази сума в размер на 988 620 eur.

55 Що се касае до това решение, следва да се припомни, че както Съдът вече е посочил, от член 266, първа алинея ДФЕС следва, че институцията, издала отменения акт, трябва да вземе мерките за изпълнението на решението, с което този акт е обявен за нищожен. По-специално това води до плащане на дължимите суми и връщане на недължимо платените суми, както и плащане на мораторни лихви. В този контекст Съдът е уточнил, че плащането на тези лихви представляват мярка за изпълнение на съдебното решение за отмяна по смисъла на член 266,

първа алинея ДФЕС, тъй като цели да обезщети в предварително фиксиран размер кредитора, който е бил лишен от възможността да разполага с вземането, и да подтикне длъжника да изпълни във възможно най-кратки срокове съдебното решение за отмяна (вж. решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 29 и 30).

56 За определянето на размера на мораторната лихва, която трябва да бъде заплатена на предприятие, платило наложена от Комисията глоба, след като тази глоба е била отменена, тази институция трябва да приложи определения за целта размер с Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 на Комисията от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза (ОВ L 362, 2012 г., стр. 1).

57 Така, когато капиталът, с който разполага санкционирано от Комисията предприятие, му позволява да плати наложената глоба и тази глоба впоследствие е анулирана, вредата, състояща се в лишаването от възможността да се ползва този капитал, обикновено ще бъде покрита от заплащането от страна на Комисията на мораторна лихва върху размера на недължимо платената глоба, изчислена в съответствие с Делегиран регламент № 1268/2012, в случая сумата от 988 620 eur.

58 При това положение не би могло да се изключи при особени обстоятелства размерът на тази лихва да не е достатъчен, за да осигури пълното поправяне на вредата, претърпяна поради лишаването от възможността за ползване на недължимо платената сума.

59 При такива обстоятелства обаче, за да бъде поправена вредата, произтекла от лишаване от възможността за ползване на недължимо платената сума, която не се покрива от сумата, съответстваща на мораторната лихва, която трябва да заплати Комисията, засегнатото предприятие трябва да предяви иск за обезщетение на основание член 340, втора алинея ДФЕС

60 Тази преценка се потвърждава от член 266, втора алинея ДФЕС, където се предвижда, че задължението на институцията, чийто акт е бил отменен, за предприемане на необходимите мерки за изпълнение на самото решение, сред които е заплащането на лихва за забава, не засяга задължението, което може да произтече от прилагането на член 340 ДФЕС.

61 В случая следва да се отбележи, че с иска си за обезщетение Guardian Europe претендира не връщане на частта от размера на глобата, за която в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) е постановено, че е недължимо платена, нито плащането на лихвата върху тази сума, за времето когато е била на разположение на Комисията, а пропуснатите ползи, посочени в точка 53 от настоящото решение.

62 Следва също да се отбележи, че що се касае до мораторната лихва, евентуалната отмяна на решението от декември 2014 г. не би могла да доведе до заплащане в полза на Guardian Europe на сума, различна от размера на лихвата, който трябва да бъде възстановен от Комисията в съответствие с Делегиран регламент № 1268/2012.

63 Налага се следователно изводът, че подаденото от Guardian Europe искане за обезщетение на основание член 340, втора алинея ДФЕС за получаване на обезщетение за твърдените пропуснати ползи не цели постигането на резултат, еднакъв с този на жалба за отмяна, подадена евентуално срещу решението от декември 2014 г.

64 Поради това в точка 64 от обжалваното съдебно решение Общият съд с основание приема, че искането за обезщетение на Guardian Europe, що се касае до твърдените пропуснати ползи, няма нито същия предмет, нито същите последици като евентуална жалба за отмяна, подадена срещу решението от декември 2014 г. и при това положение не би могло да се счете за недопустимо поради злоупотреба с процесуални права.

65 Поради това Общият съд не може да се упреква за допусната от него грешка при прилагане на правото, когато в точка 65 от обжалваното съдебно решение отхвърля възражението за недопустимост, основано на факта, че поправянето на твърдените пропуснати ползи ще обезсили последиците на окончателно решение.

66 При това положение единственото повдигнато в подкрепа на насрещната жалба по дело C-479/17 P основание не може да се приеме, тъй като е неотносимо и следва да се отхвърли.

По главната жалба по дело C-479/17 P

67 В подкрепа на жалбата си по дело C-479/17 P Guardian Europe повдига шест основания.

По шестото основание

Доводи на страните

68 С шестото си основание, което е уместно да бъде разгледано на първо място, Guardian Europe твърди, че Общият съд допуска грешка при прилагане на правото, като приема, че само решение, постановено от юрисдикция на Съюза, действаща като последна инстанция, може да ангажира отговорността на Европейския съюз поради нарушение на правото на Съюза.

69 Наистина според Guardian Europe практиката на Съда не изключва изрично възможността решение на по-нискостояща юрисдикция да бъде основание за предявяване на иск за обезщетение поради нарушение на правото на Съюза. Принципът, установен в решение от 30 септември 2003 г., Köbler (C-224/01, EU:C:2003:513), не се ограничавал до юрисдикциите, действащи като последна инстанция.

70 Освен това, дори да се приеме, че само решение, постановено от юрисдикция на държава членка, действаща като последна инстанция, може да бъде основание за отговорност поради нарушение на правото на Съюза, от това не следвало, че този принцип е приложим също и по отношение на Общия съд, като се вземат предвид съществуващите между него и юрисдикциите на държавите членки различия.

71 Освен това, след като Съдът по дефиниция не би могъл да допусне в съдебно решение нарушение на правото на Съюза, преценката в точка 122 от обжалваното съдебно решение би довела до положение, при което юрисдикциите на Съюза няма никога да носят отговорност за нарушение на правото на Съюза.

72 Накрая Guardian Europe упреква Общия съд за това, че в точка 124 от обжалваното съдебно решение приема, че то не е твърдяло наличието на сериозни нарушения при упражняването на съдебните функции, по-конкретно от процесуално или административно естество.

73 Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, ответник по главната жалба по дело C-479/17 P, оспорва доводите на Guardian Europe.

Съображения на Съда

74 За да се прецени основателността на изложеното от Guardian Europe оплакване с оглед на точка 122 от обжалваното съдебно решение, следва да се припомни, че в контекста на принципа на отговорността на държава членка за вредите, причинени на частноправните субекти от нарушения на правото на Съюза, за които тя носи отговорност, Съдът е постановил, че този принцип е приложим и когато съответното нарушение произтича от решение на юрисдикция на тази държава членка, действаща като последна инстанция (вж. решение от 30 септември 2003 г., Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, т. 50).

75 За да достигне до тази преценка Съдът се основава по-конкретно на съществената роля, която изпълнява съдебната власт за защита на правата, които частноправните субекти извеждат от правните норми на Съюза, и на обстоятелството, че юрисдикция, която се произнася като последна инстанция, по дефиниция представлява последната инстанция, пред която те могат да предявят правата, предоставени им от правото на Съюза. Във връзка с второто Съдът подчертава, че тъй като нарушение на тези права с решение на такава юрисдикция, което е станало окончателно, обикновено не може повече да бъде поправяно, частноправните субекти не трябва да бъдат лишавани от възможността да ангажират отговорността на държавата, за да получат по този начин правна защита на правата си (вж. в този смисъл решение от 30 септември 2003 г., Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, т. 33 и 34).

76 Следва да се отбележи, че обратно на твърдяното от Guardian Europe, от практиката на Съда ясно следва, че посоченият в точка 74 от настоящото решение принцип не е приложим, когато нарушението на правото на Съюза е допуснато от юрисдикция на държава членка, която не се произнася като последна инстанция (вж. в този смисъл решение от 28 юли 2016 г., Tomášová, C-168/15, EU:C:2016:602, т. 36).

77 Наистина, ако при липсата на възможност за обжалване по вътрешното право на съдебно решение, постановено от юрисдикция, която се произнася като последна инстанция, искът за отговорност на държавата е единственият способ за защита, позволяващ да се гарантира възстановяването на нарушеното право и по този начин да се осигури ефективната съдебна защита на правата, които частноправните субекти черпят от правния ред на Съюза, това не е така, когато става въпрос за решения, постановени от първоинстанционни юрисдикции, при положение че те подлежат на обжалване по вътрешното право, така че нарушенията на правото на Съюза, произтичащи от последните посочени решения, могат да бъдат поправени или да бъдат отстранени.

78 Поради това, както отбелязва генералният адвокат в точка 110 от заключението си, подаването на жалба е подходящият начин за поправяне на нарушенията на правото на Съюза, произтичащи от решения, постановени от националните юрисдикции, които не се произнасят като последна инстанция.

79 Следва да се провери дали принципът, който изключва отговорността на държава членка за вредите, причинени на частноправните субекти поради нарушение на правото на Съюза с решение на юрисдикция на тази държава членка, която не се произнася като последна инстанция, може да се транспонира в рамките на режима на отговорността на Съюза, предвиден в член 340, втора алинея ДФЕС.

80 В това отношение следва да се отбележи, че от една страна, както следва от член 19, параграф 1, първа алинея ДЕС, Съдът на Европейския съюз, на който е възложена задачата да осигури спазването на правото при тълкуването и прилагането на Договорите, се състои от няколко юрисдикции, а именно от Съда, Общия съд и специализирани съдилища.

81 От друга страна, член 256 ДФЕС предвижда, че Общият съд е компетентен да разглежда и да се произнася като „първа инстанция“ по исковете, посочени в тази разпоредба, и че решенията, постановени от тази юрисдикция в производствата по тези искове, подлежат на обжалване пред Съда. Възможността да се подаде жалба до Съда е предвидена и в член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз.

82 Както отбелязва генералният адвокат в точка 112 от заключението си, характерните особености на правораздавателната система на Съюза, създадена с Договорите, за да осигури съдебния контрол в правния ред на Съюза, позволяват Общият съд да бъде приравнен на юрисдикция на държава членка, която не се произнася като последна инстанция.

83 При това положение, след като нарушенията на правото на Съюза, произтичащи от решения на Общия съд, които могат да се обжалват пред Съда, могат да бъдат поправени или да бъдат премахнати, което се отнася, както личи от точка 123 от обжалваното съдебно решение, именно за решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), следва да се заключи, че подаването на жалба е подходящият начин за поправяне на допуснатите в тези решения грешки при прилагане на правото, като при това положение споменатият в точка 79 от настоящото решение принцип може да се транспонира в рамките на режима на отговорността на Съюза, уреден в член 340, втора алинея ДФЕС, по отношение на посочените решения.

84 Поради това нарушенията на правото на Съюза, произтичащи от постановено от Общия съд решение, като решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), не могат да ангажират отговорността на Съюза.

85 След като това е така, Общият съд не допуска грешка при прилагане на правото, като приема в точка 122 от обжалваното съдебно решение, че отговорността на Съюза не може да бъде ангажирана поради съдържанието на съдебно решение, което не е постановено от юрисдикция на Съюза, която се произнася като последна инстанция, и което следователно може да се обжалва.

86 Що се отнася до изложения в точка 72 от настоящото решение довод на Guardian Europe относно преценката на Общия съд в точка 124 от обжалваното съдебно решение, както отбелязва генералният адвокат в точка 121 от заключението си, обратно на твърдяното от това дружество, от подадената до Общия съд молба ясно личи, че претенцията за поправяне на вредите, които се твърди, че са причинени от решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), се основава само на явното несъобразяване в това решение с практиката на Съда. Поради това Общият съд не може да се упреква за това, че в точка 124 от обжалваното съдебно решение приема, че доводите на жалбоподателя в това отношение не се основават на наличието на сериозни нарушения при упражняването на съдебните функции, засягащи дейността на юрисдикция на Съюза.

87 Ето защо следва шестото основание следва да се отхвърли като неотносимо.

По първото и по четвъртото основание

Доводи на страните

88 С първото и с четвъртото основание, които следва да се разгледат заедно, Guardian Europe упреква Общия съд затова, че в точки 103 и 153 от обжалваното съдебно решение приема, че то не е понесло лично тежестта на плащането на наложената от Комисията глоба и следователно не могло да твърди, че поради нарушаване на разумния срок за постановяване на решение по дело

T-82/08, както и поради нарушаване на принципа на равно третиране в спорното решение и в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494) то е претърпяло действителна и сигурна вреда поради твърдените пропуснати ползи.

89 Guardian Europe твърди по-конкретно, че Общият съд не се е съобразил с понятието за предприятие по смисъла на правото на Съюза. След като в хода на административното производство пред Комисията, приключило със спорното решение, групата Guardian винаги е била третирана като „едно-единствено предприятие“ по смисъла на правото на Съюза, тъй като наложената на Guardian Europe глоба е била изчислена въз основа на стойността на продажбите на групата Guardian, а не върху стойността на продажбите на Guardian Europe, групата Guardian би трябвало също да се счита за „едно-единствено предприятие“ при преценката по член 340, втора алинея ДФЕС на вредата, произтичаща от нарушаването от страна на Общия съд на член 47 от Хартата и от нарушаването от Комисията и от Общия съд на принципа на равно третиране.

90 Guardian Europe смята също, че за да прецени дали е налице негова лична вреда, Общия съд не е могъл да пренебрегне реалните му връзки с неговите дъщерни дружества, като с дружества от една група, тъй като ставало въпрос за дъщерни дружества, притежавани изцяло от него.

91 На последно място Guardian Europe твърди, че Съдът разполага с всички елементи, необходими за присъждането на обезщетение за пропуснатите ползи, които то твърди, че е претърпяло поради тези нарушения.

92 Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, оспорва доводите на Guardian Europe.

93 Главното искане на Комисията е Общият съд да приеме, че искането за обезщетение поради нарушаване в спорното решение на принципа на равно третиране е просрочено. Според Комисията това е въпрос във връзка с допустимостта и следователно абсолютна процесуална предпоставка, която съдът на Съюза може и дори трябва да разгледа служебно.

94 При условията на евентуалност Комисията изтъква, че четвъртото основание на жалбата трябва да се отхвърли като недопустимо, след като искането за обезщетение за пропуснатите ползи, предявено срещу Комисията, е просрочено оспорване на решението относно връщането на събраното в повече при временното плащане на глобата.

95 При условията на евентуалност спрямо предходното Комисията твърди, че при всяко положение Общият съд не допуска никаква грешка, като приема, че Guardian Europe не е претърпяло никаква вреда, като е заплатило временно глобата. Наистина, обратно на твърдяното от Guardian Europe, в спорното решение то не е третирано като едно-единствено предприятие по смисъла на правото на Съюза с оглед на определянето на глобата. Според Комисията само образуванията, които имат юридическа личност, могат да бъдат държани отговорни за нарушения.

96 Накрая при условията на евентуалност спрямо предходното Комисията счита, че дори ако изложените в четвъртото основание доводи бъдат приети, Guardian Europe няма никакви пропуснати ползи поради твърдяно допуснато в спорното решение достатъчно сериозно нарушение на принципа на равно третиране. Във връзка с това Комисията поддържа, че доколкото Guardian Europe не е извършвало продажби за собствено потребление, прилагането на метод на изчисляване на глобите, включващ тези продажби, в действителност би довело само до увеличаване на наложените на други адресати глоби.

Съображения на Съда

97 На първо място, когато става въпрос за доводите на Guardian Europe относно твърдените пропуснати ползи, които било претърпяло поради нарушаване на принципа на равно третиране, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), както личи от точки 122—125 от обжалваното съдебно решение, Общият съд отхвърля искането за обезщетение за това твърдяно нарушение, като се основава не на направените в точки 103 и 153 от това решение констатации относно факта, че жалбоподателят не е понесъл лично тежестта във връзка с плащането на наложената със спорното решение глоба, а с мотива, че отговорността на Съюза не може да бъде ангажирана поради съдебно решение, което не е постановено от юрисдикция на Съюза, която не се произнася като последна инстанция. От това следва, че тези доводи се основават на грешен прочит на обжалваното съдебно решение и поради това са неоснователни, още повече че както се установява от точка 84 от настоящото решение, при всяко положение Общият съд правилно постановява, че такова нарушение не може да ангажира отговорността на Съюза на основание член 340, втора алинея ДФЕС.

98 На второ място, следва да се отбележи, че както се установява от точки 93 и 94 от настоящото решение, в писмения си отговор Комисията оспорва отхвърлянето от Общия съд, в точки 46 и 65 от обжалваното съдебно решение, на възраженията за недопустимост, основаващи се, от една страна, на просрочието на претенцията за обезщетение за имуществените вреди, които се твърди, че са претърпени поради нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в спорното решение, както и от друга страна, на факта, че поправянето на пропуснатите ползи в резултат на такова нарушение би обезсилило последиците на решението от декември 2014 г. Според Комисията тези възражения за недопустимост се основават на липса на абсолютни процесуални предпоставки и при това положение е трябвало да бъдат повдигнати служебно от Съда.

99 В това отношение, когато става въпрос, от една страна, за възражението за недопустимост, основано на просрочието на посочената претенция, е важно да се припомни, че Съдът вече е постановил, че погасителната давност представлява процесуална предпоставка, която за разлика от процесуалните срокове не е абсолютна, а погасява правото на иск за отговорност единствено по искане на ответника (решение от 8 ноември 2012 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, C-469/11 P, EU:C:2012:705, т. 54), и че спазването на давностните срокове не може да се разглежда служебно от съда на Съюза, а трябва да бъде повдигнато от заинтересованата страна (решение от 14 юни 2016 г., Marchiani/Парламент, C-566/14 P, EU:C:2016:437, т. 94 и цитираната съдебна практика).

100 Следователно се налага изводът, че ако Комисията е искала Съдът да отмени точка 46 от обжалваното съдебно решение, в която се приема, че това възражение за недопустимост трябва да се отхвърли, трябвало е тя да подаде насрещна жалба за това, както следва от членове 174 и 176 и член 178, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда.

101 От друга страна, когато става въпрос за възражението за недопустимост основано на факта, че искът за обезщетение за пропуснатите ползи, които се твърди, че са претърпени поради нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в спорното решение, би обезсилило правните последици на решението от декември 2014 г., без да се предрешава въпросът дали това възражение за недопустимост може да бъде повдигнато служебно от Съда, следва да се отбележи, че доводите на Комисията на практика означават, че тя упреква Общия съд за същата грешка при прилагане на правото, като посочената в единственото основание, повдигнато в подкрепа на насрещната жалба по дело C-479/17 P, подадена от Европейския съюз, представляван от Съда на Европейския съюз. Както обаче беше посочено в точка 66 от настоящото решение, това основание беше отхвърлено по същество.

102 На трето място, що се отнася до доводите на Guardian Europe относно несъобразяването на Общия съд в точки 103 и 153 от обжалваното съдебно решение, с понятието за предприятие по смисъла на правото на Съюза, следва да се припомни, че Съдът вече е постановил, че авторите на договорите са решили да използват понятието за предприятие, за да обозначат извършителя на нарушение на правото на конкуренцията, който може да бъде санкциониран въз основа на членове 101 или 102 ДФЕС, а не понятието за дружество или юридическо лице, използвано в член 54 ДФЕС. (решение от 18 юли 2013 г., Schindler Holding и др./Комисия, C-501/11 P, EU:C:2013:522, т. 102).

103 От практиката на Съда следва, че правото на конкуренцията се отнася до дейността на предприятията и понятието за предприятие включва всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране (решение от 27 април 2017 г., Akzo Nobel и др./Комисия, C-516/15 P, EU:C:2017:314, т. 47 и цитираната съдебна практика).

104 Съдът е уточнил също, че понятието за предприятие, поставено в този контекст, трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска единица, макар и от правна гледна точка тази стопанска единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (решение от 27 април 2017 г. Akzo Nobel и др./Комисия, C-516/15 P, EU:C:2017:314, т 48 и цитираната съдебна практика).

105 Така че понятието „предприятие“ в смисъла, посочен в предходната точка от настоящото решение, се използва конкретно за прилагане на съответните разпоредби от правото на конкуренцията на Съюза, и по-специално за посочването на извършителя на нарушение на членове 101 и 102 ДФЕС.

106 Това понятие обаче не е приложимо в производство по иск за обезщетение на основание член 340, втора алинея ДФЕС. Наистина, както отбелязва генералният адвокат в точка 73 от заключението си, този иск е средство за защита на общото право, уредено от общи процесуални норми, които в случая съблюдават принципите, изведени от дружественото право, независимо от логиката на отговорността за нарушения на правото относно картелите.

107 Следователно в точки 103 и 153 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е приложил неправилно понятието „предприятие“ по смисъла на правото на Съюза.

108 Четвърто, що се отнася до критиката на Guardian Europe с оглед на реалността на отношенията му с дъщерните му дружества, на направената от Общия съд в точки 103 и 153 от обжалваното съдебно решение констатация, че то не е понесло лично тежестта във връзка с плащането на глобата, следва в началото да се припомни, че когато лице претендира право на обезщетение, което му принадлежи, то трябва да докаже по-специално, че вредата, която то претендира да бъде поправена, е причинена лично на него.

109 В случая, що се отнася до вредата, която Guardian Europe сочи като пропуснати ползи, следва да се припомни, че както се установява от преписката, с която разполага Съдът, не се спори, от една страна, че част от глобата в размер на 148 000 000 eur, наложена солидарно на Guardian Europe и на неговото дружество майка, а именно 111 000 000 eur, е заплатена веднага на Комисията през март 2008 г., като за оставащата част в размер на 37 000 000 eur е учредена банкова гаранция, и че от друга страна, през юли 2013 г.,тази гаранция е отменена, като впоследствие обща сума в размер на 48 263 003 eur, съответстваща на целия размер на остатъка от глобата ведно с лихвата, е заплатена на Комисията.

110 Не се спори също и че като последица от решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), с което именно посочената глоба е намалена на 103 600 000 eur, както сумата от 7 400 000 eur, представляваща платеното в повече, в

сравнение с преизчислената от Съда глоба при първоначалното плащане на 111 000 000 eur, така и тази от 48 263 003 ur, заплатена на Комисията след отмяната на банковата гаранция, са се оказали недължимо платени, тоест обща сума в размер на 55 663 003 eur.

111 В този контекст с искането за поправяне на вредите, които твърди, че е претърпяло поради нарушаване на принципа на равно третиране пред Общия съд, Guardian Europe претендира обезщетение в размер на 9 292 000 eur за пропуснатите ползи, които твърди, че е понесло през времето между март 2008 г., дата на плащане на сумата от 111 000 000 eur, и 12 ноември 2014 г., дата на решението на Съда, с което е намален размерът на наложената глоба. Пропуснатите ползи, на които се прави позоваване, се състояли по-конкретно в разликата между, от една страна, лихвата изплатена от Комисията след намаляването на размера на глобата от Съда и от друга страна, доходите, които Guardian Europe би могло да реализира през посочения период, ако, вместо да плати недължимата сума от 55 663 003 eur, то беше инвестирало тази сума в дейностите си.

112 От друга страна, в искането си за поправяне на вредите, които твърди, че е претърпяло поради нарушаване на разумния срок за постановяване на решение по дело T-82/08, пред Общия съд, Guardian Europe претендира обезщетение в размер на 1 671 000 eur за пропуснати ползи, които то твърди, че е претърпяло през времето между 12 февруари 2010 г., дата, на която според него е трябвало да бъде постановено решението по дело T-82/08, и 27 септември 2012 г., дата на решението, с което това дело приключва, поради нарушаване на разумния срок за постановяване на решение по това дело. Посочените пропуснати ползи се състояли по-конкретно в разликата между, от една страна, частта от върнатата лихва от Комисията, след направеното от Съда намаление на глобата, съответстваща на този период, и от друга страна, доходите, които Guardian Europe би могло да реализира през същия период, ако, вместо да плати незабавно недължимата сума в размер на 7 400 000 eur, беше я инвестирало в своите дейности.

113 Както обаче се установява от констатациите, направени от Общия съд в точки 100—102 от обжалваното съдебно решение, относно, от една страна, сумата от 111 000 000 eur, заплатена на Комисията през март 2008 г., сума в размер на 20 000 000 eur е заплатена от Guardian Industries. Колкото до оставащата сума от 91 000 000 eur, макар тя да е заплатена на Комисията от Guardian Europe, това не се отразява на факта, че въз основа на няколко споразумения, сключени между Guardian Europe и неговите седем дъщерни дружества, точно те, считано от 31 декември 2007 г., са понесли, от счетоводна и финансова гледна точка, частта от наложената от Комисията глоба, съответстваща на тази сума от 91 000 000 eur, в съответствие с разпределението, направено с посочените споразумения. От друга страна, що се отнася до сумата 48 263 003 eur, платена през юли 2013 г., именно всяко от седемте дъщерни дружества на Guardian Europe е платило направо на Комисията част от тази сума.

114 От това следва, че недължимата сума от 55 663 003 EUR, включително сумата 7 400 000 EUR, платена на Комисията през март 2008 г., в действителност е платена не от Guardian Europe, а отчасти от неговите седем дъщерни дружества и отчасти от Guardian Industries, което освен това не се оспорва от Guardian Europe.

115 Следва все пак да се отчете фактът, че както Guardian Europe поддържа в становището си както пред Съда, така и още пред Общия съд, това дружество притежава 100 % от капитала на дъщерните си дружества. При тези обстоятелства, както посочва по същество генералният адвокат в точка 79 от заключението си, обедняването на дъщерните дружества в резултат на заплащането на посочената глоба всъщност е финансова щета, понесена от дружеството, от което тези дъщерни дружества зависят изцяло. Като се вземе предвид това обстоятелство, Общият съд не е могъл, без да допусне грешка при прилагане на правото, въз основа на факта, че дъщерните дружества на Guardian Europe са заплатили тази глоба, да направи констатацията,

че това дружество не е понесло лично тежестта във връзка с плащането на посочената глоба, нито поради това да заключи, че то не е могло да претендира да бъде поправена щетата, състояща се в пропуснатите ползи, посочена в точки 111 и 112 от настоящото решение.

116 Тази грешка при прилагане на правото не може все пак да постави под въпрос отхвърлянето от страна на Общия съд на претенциите за поправяне на вредата, предявени от Guardian Europe на основание споменатите пропуснати ползи. Наистина, това дружество би могло основателно да поддържа, че лично е претърпяло действителна и сигурна вреда, състояща се в пропуснати ползи във връзка с невъзможността да инвестира в дейностите си сумите, недължимо платени на Комисията от неговите седем дъщерни дружества и от Guardian Industries, само доколкото установи, че ако тези предприятия са могли да разполагат с тези суми, те са щели да ги инвестират в дейностите на Guardian Europe.

117 Guardian Europe обаче не представя никакво доказателство, въз основа на което да може да се установи това обстоятелство, тъй като това дружество само заяви, че плащането на глобата от неговите седем дъщерни дружества и от Guardian Industries е довело до намаляване на ресурсите му, отразило се на дейността му в Европа.

118 Така от изложеното по-горе следва, че Общият съд с основание е отхвърлил посочените по-горе претенции за поправяне на щети от пропуснати ползи.

119 Поради това първото и четвъртото основание следва да се отхвърлят.

По второто основание

120 С второто основание Guardian Europe поддържа, че като му е присъдил само 82 % от поисканата от него сума за разходите за банковата гаранция, заплатени след изтичане на разумния срок за постановяване на решение по дело T-82/08, с мотива, че дружеството майка на Guardian Europe, а именно Guardian Industries, е заплатило 18 % от тази сума, Общия съд не се е съобразил с понятието „предприятие“ по смисъла на правото на Съюза и е изопачил представени от Guardian Europe доказателства.

121 Тъй като това основание е свързано с размера на обезщетението, присъдено от Общия съд за имуществената вреда, претърпяна поради заплащането от Guardian Europe на разноски по банкова гаранция през периода след надхвърлянето на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08, и както е видно от точка 43 от настоящото решение, точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение е отменена, това основание не следва да се разглежда.

По третото и петото основание

Доводи на страните

122 С третото и петото основание, които следва да се разгледат заедно, Guardian Europe упреква Общия съд за допусната от него грешка при прилагане на правото, като отхвърлил претенциите му за поправяне на увреждане на репутацията му, каквото твърди, че било налице в резултат на нарушаване на разумния срок за постановяване на решение по дело T-82/08 и на нарушение на принципа на равно третиране в спорното решение и в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), като се основава, от една страна, на липсата на доказателства за твърдените неимуществени вреди и от друга страна, на факта, че всяко увреждане на репутацията му в резултат на тези нарушения било поправено в

достатъчна степен с констатацията за нарушаване на разумния срок за постановяване на решение по дело T-82/08, както и с отмяната на спорното решение и намаляването на размера на глобата от Съда.

123 Guardian Europe подчертава, че правото на поправяне на неимуществени вреди се основава на самата цел на правото делото му да бъде разгледано в разумен срок, утвърдено в член 47 от Хартата, и че в практиката на Европейския съд по правата на човека се приема съществуването на презумпция, че прекомерната продължителност на производството причинява неимуществени вреди.

124 От друга страна, Guardian Europe отбелязва, че тъй като глобата, която му е наложена от Комисията със спорното решение, е била най-високата, това създавало впечатлението, че това дружество е главният участник в картела, санкциониран с това решение, въпреки че то било най-малкият производител и участието му в този картел било най-кратко, впечатление, което било поправено едва когато Съдът в решение от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) намалява размера на наложената на Guardian Europe глоба на втория най-малък размер поради нарушение на принципа на недопускане на дискриминация от страна на Комисията.

125 Така „относителната тежест“ на Guardian Europe в нарушението била оставена на едно непропорционално високо равнище в продължение на прекомерно дълъг период от време, което би трябвало да позволи да претендира обезщетение, без да трябва да представя никакви допълнителни доказателства.

126 На последно място, според Guardian Europe нито установяването на нарушението на разумния срок за постановяване на решението, нито отмяната на спорното решение и намаляването на глобата с решението на Съда били подходящо поправяне на увреждането на репутацията, което претърпял до това установяване и до тази отмяна.

127 В това отношение Guardian Europe припомня, че глобите, наложени от Комисията на предприятията, които нарушават правилата на конкуренцията на Съюза, се публикуват, така че участниците на пазара, включително и потребителите, са запознати с тях. Затова през посочения период Guardian Europe неоснователно било смятано за главния участник в картела, санкциониран със спорното решение.

128 При тези обстоятелства Guardian Europe смята, че по настоящото дело единствената подходяща форма на поправяне на вредите е парично обезщетение, изчислено като процент от глобата му, както Общият съд е постановил в решение от 16 юни 2011 г., Bavaria/Комисия (T-235/07, EU:T:2011:283, т. 342 и 343).

129 Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, оспорва доводите на Guardian Europe.

130 Като се основава по-конкретно на решение от 28 февруари 2013 г., Inalca и Cremonini/Комисия (C-460/09 P, EU:C:2013:111, т. 99), Комисията изтъква, че претенцията за обезщетение поради твърдяно увреждане на репутацията на Guardian Europe в резултат на спорното решение е погасена по давност, тъй като това засягане не е повторяемо и се е реализирало изцяло към датата на приемане на това решение.

131 При условията на евентуалност Комисията поддържа, че доводите на Guardian Europe са необосновани.

Съображения на Съда

132 Първо, що се отнася до доводите на Guardian Europe относно пропуснатите ползи, които твърди, че е претърпяло поради нарушение на принципа на равно третиране, допуснато в решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494), както се установява от точки 122—125 от обжалваното съдебно решение, Общият съд е отхвърлил претенцията за поправяне на вредите, основана на това твърдяно нарушение, като се основава не на липсата на доказателства за посочените неимуществени вреди или на факта, че всяко увреждане на репутацията на жалбоподателя, което е следствие от това нарушение, е било поправено в достатъчна степен, а с мотива, че отговорността на Съюза не може да бъде ангажирана поради съдебно решение, което не е постановено от юрисдикция на Съюза, която се произнася като последна инстанция. От това следва, че тези доводи се основават на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение и поради това са необосновани, още повече че както се установява от точка 84 от настоящото решение, при всяко положение Общият съд правилно е присъдил, че такова нарушение не може да ангажира отговорността на Съюза на основание член 340, втора алинея ДФЕС.

133 Второ, що се касае до довода на Комисията относно погасяването по давност на претенцията за обезщетение за твърдяното увреждане на репутацията на Guardian Europe, произтичащо от допуснато в спорното решение нарушение на принципа на равно третиране, след като, според припомнената в точка 99 от настоящото решение съдебна практика, не следва да се разглежда служебно дали е спазен предвиденият за такова искане давностен срок, тези доводи е трябвало да бъдат предмет на насрещна жалба, подадена от Комисията съгласно членове 174 и 176 и член 178, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда.

134 Трето, Guardian Europe оспорва мотивите, въз основа на които в точки 115 и 148 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля претенциите му за обезщетение за твърдяното увреждане на репутацията му в резултат на допуснато в спорното решение нарушение на принципа на равно третиране и на нарушение на разумния срок за постановяване на решение по дело T-82/08, а именно, от една страна, че то не е доказало, че посочените нарушения са били от такова естество, че да увредят репутацията му, както било установено в точки 113 и 145 от обжалваното съдебно решение, и от друга страна, дори да се предположи, че тези нарушения са увредили репутацията на Guardian Europe, установяването на нарушението на разумния срок за постановяване на решението по дело T-82/08, както и отмяната на спорното решение и намаляването на размера на наложената глоба от Съда били достатъчни за поправянето на сочените неимуществени вреди, както се приема в точки 114 и 146 от обжалваното съдебно решение.

135 На първо място, когато става въпрос за изложените в точки 113 и 145 от обжалваното съдебно решение мотиви, е важно да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда, от една страна, всяка вреда, за която се иска обезщетение в производство за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза по член 340, втора алинея ДФЕС, трябва да е действителна и сигурна. От друга страна, за да може да бъде ангажирана извъндоговорната отговорност на Съюза, вредата трябва да е достатъчно пряка последица от противоправното поведение на институциите. При всички обстоятелства страната, която търси защита по реда за реализиране на извъндоговорната отговорност на Съюза, носи тежестта да представи убедителни доказателства както за наличието, така и за размера на твърдяната от нея вреда, а също и за наличието на достатъчно пряка причинно-следствена връзка между поведението на съответната институция и твърдяната вреда (решение от 30 май 2017 г., Safa Nicu Sepahan/Съвет, C-45/15 P, EU:C:2017:402, т. 61 и 62 и цитираната съдебна практика).

136 От това следва, че доводите на Guardian Europe за наличието в настоящия случай на презумпция за съществуването на сочените неимуществени вреди, която го освобождава от задължението да представи каквито и да е доказателства във връзка с това, са необосновани.

137 От друга страна, следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика само Общият съд е компетентен да установява и преценява фактите и по принцип да проверява доказателствата, които е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност, щом като тези доказателства са били редовно събрани, общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Общият съд може да преценява значението, което трябва да бъде дадено на представените му доказателства. Следователно, освен в случай на изопачаване на посочените доказателства, тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество да подлежи на контрол от страна на Съда. Освен това изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се извършва нова преценка на фактите и доказателствата (решение от 16 юни 2016 г., Evonik Degussa и AlzChem/Комисия, C-155/14 P, EU:C:2016:446, т. 23 и цитираната съдебна практика).

138 В случая в точка 112 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че доводите на Guardian Europe относно създаденото от спорното решение измамно впечатление за ролята на това предприятие в картела „плоско стъкло“ не са подкрепени с доказателства, от които да е видно, че поради тежестта си допуснатото в това решение нарушение на принципа на равно третиране е могло да има отражение върху репутацията му, надхвърлящо това, свързано с участието му в картела.

139 От друга страна, в точка 144 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че доводите на Guardian Europe относно възприемането на това дружество в продължение на по-дълъг период като имащо особена отговорност за това нарушение поради нарушаването на разумния срок за постановяване на решението по дело T-82/08 не са подкрепени с доказателства, от които да е видно, че поради тежестта си нарушаването на разумния срок за постановяване на решението е могло да има отражение върху репутацията му, надхвърлящо отражението от спорното решение.

140 Следва да се отбележи, че Guardian Europe не доказва, дори не твърди, че направените в точки 112 и 144 от обжалваното съдебно решение преценки се основават на изопачаване на доказателствата.

141 При това положение Общият съд с основание приема в точки 113 и 145 от обжалваното съдебно решение, че Guardian Europe не е доказало, че допуснатото в спорното решение нарушение на принципа на равно третиране, както и нарушаването на разумния срок за постановяване на решението по дело T-82/08 поради естеството си могли да увредят неговата репутация, и съответно, в точки 115 и 148 от обжалваното съдебно решение, отхвърля предявените на това основание претенции за обезщетение.

142 На второ място, що се касае до изложените в точки 114 и 146 от обжалваното съдебно решение мотиви, от самия текст на тези точки ясно личи, че тези мотиви са изложени от съображения за изчерпателност, тъй като, за да се отхвърлят претенциите за обезщетение за твърдяното увреждане на репутацията, на което се позовава Guardian Europe, са достатъчни изложените в точки 113 и 145 от обжалваното съдебно решение мотиви.

143 Във връзка с това следва да се припомни, че според практиката на Съда, след като един от изложените от Общия съд мотиви е достатъчен за обосноваване на диспозитива на неговото решение, пороците, които би могъл да има друг от мотивите на въпросното решение, при всяко положение не се отразяват на посочения диспозитив, така че основанието, което се позовава на тях, е неотносимо и трябва да се отхвърли (решение от 29 април 2004 г., Комисия/CAS Succhi di Frutta, C-496/99 P, EU:C:2004:236, т. 68 и цитираната съдебна практика).

144 Поради това третото и петото основание трябва да се отхвърлят като отчасти неотносими и отчасти неоснователни.

По жалбата до Общия съд

145 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, когато жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Общия съд. Той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.

146 В случая, тъй като жалбата по дело C-447/17 P е уважена и точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение е отменена, Съдът счита, че следва да постанови окончателно решение по предявения от Guardian Europe иск за обезщетение в частта, която се отнася до претенцията му за поправяне на вредите, претърпени в резултат на плащането на разходи за банкова гаранция след разумния срок за постановяване на решението по дело T-82/08.

147 В това отношение трябва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика Съюзът носи извъндоговорна отговорност по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС при наличието на съвкупност от условия, а именно противоправно поведение на институция на Съюза, наличие на вреда и причинно-следствена връзка между поведението на институцията и твърдяната вреда (решение от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ, C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701, т. 64 и цитираната съдебна практика).

148 Както Съдът вече е постановил, след като едно от тези условия не е изпълнено, искът трябва да се отхвърли изцяло, без да е нужно да се разглеждат другите условия за извъндоговорната отговорност на Съюза (решение от 14 октомври 1999 г., Atlanta/Европейска общност, C-104/97 P, EU:C:1999:498, т. 65 и цитираната съдебна практика). Освен това съдът на Съюза не е задължен да разгледа тези условия в определен ред (решение от 18 март 2010 г., Trubowest Handel и Makarov/Съвет и Комисия, C-419/08 P, EU:C:2010:147, т. 42 и цитираната съдебна практика).

149 По мотивите, изложени в точки 32—41 от настоящото решение, искът за обезщетение, предявен от Guardian Europe пред Общия съд, в частта, в която е поискано обезщетение в размер на 936 000 EUR за твърдяната имуществена вреда, състояща се в плащането на разноски по банкова гаранция след изтичане на разумния срок за произнасяне по дело T-82/08, трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

150 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

151 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

152 Тъй като Европейският съюз, представляван както от Съда на Европейския съюз, така и от Комисията, е поискал Guardian Europe да бъде осъдено и то е загубило както делото, образувано по жалбата по дело C-447/17 P, така и по главната жалба по дело C-479/17 P, следва това дружество да бъде осъдено да понесе наред с направените от него съдебни разноски и всички съдебни разноски, направени от Европейския съюз, представляван както от Съда на Европейския съюз, така и от Комисията, както в първоинстанционното производство, така и в рамките на тези две производства по обжалване.

153 От друга страна, тъй като Guardian Europe е поискало Европейският съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, да бъде осъден и единственото основание на насрещната му жалба по дело C-479/17 P е отхвърлено, той следва да бъде осъден да понесе наред с направените от него съдебни разноски и всички съдебни разноски, направени от Guardian Europe в производството по посочената насрещна жалба.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отменя точка 1 от диспозитива на решение на Общия съд на Европейския съюз от 7 юни 2017 г., Guardian Europe/Европейски съюз (T-673/15, EU:T:2017:377).

2) Отхвърля главната жалба, подадена от Guardian Europe Sàrl по дело C-479/17 P.

3) Отхвърля насрещната жалба, подадена от Европейския съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, по дело C-479/17 P.

4) Отхвърля предявения от Guardian Europe Sàrl иск за обезщетение в частта по претенцията му за обезщетение в размер на 936 000 eur за твърдяната имуществена вреда, състояща се в плащането на разходи за банкова гаранция след изтичане на разумния срок за постановяване на решение по делото, приключило с решение от 27 септември 2012 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия (T-82/08, EU:T:2012:494).

5) Осъжда Guardian Europe Sàrl да понесе наред с направените от него съдебни разноски и всички съдебни разноски, направени от Европейския съюз, представляван както от Съда на Европейския съюз, така и от Европейската комисия, както в първоинстанционното производство, така и в производството по жалбата по дело C-447/17 P и в производството по главната жалба по дело C-479/17 P.

6) Осъжда Европейския съюз, представляван от Съда на Европейския съюз, да понесе наред с направените от него съдебни разноски и всички съдебни разноски, направени от Guardian Europe в производството по насрещната жалба по дело C-479/17 P.

Подписи